

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemski nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 24.

V Ljubljani, v ponedeljek 31. januarija 1887.

Letnik XV.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

edini katoliško-konservativni slovenski dnevnik

velja za Ljubljano pri opravništvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejemam:

Za celo leto predplačan	12 gl.
„ pol leta	6 „
„ četrt leta	3 „
„ jeden mesec	1 „

Za pošiljanje na dom se račun 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemam za vse avstrijske dežele pa velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Državni zbor.

Z Dunaja, 29. januarija.

Hranilnični regulativ.

Izmed tčk včerajšnjega dnevnega reda bil je za predlogom Roserjevim rešen le še predlog Lienbacherjev o premembi hranilničnega regulativa. Govornik podal je v pričetku kratek pregled naših hranilnic ter povdarjal, da morajo kmečki posestniki pri hranilnicah iskati posojil, in da je zaradi tega silno potrebno kolikor mogoče znižati obresti. Dosedaj to ni bilo mogoče in ko je nekdo pri neki hranilnici iskal posojilo 500 gld., imel je samih stroškov čez 42 gld. Lienbacher misli, da bode mogoče to doseči, ako se spremeni hranilnični regulativ. Stvar je seveda jako težavna, ker je treba ozir jemati na nje, ki denar v hranilnicah nakladajo, kakor na nje, ki si ga izposojujejo. Prememba mora

imeti v prvi vrsti to pred očmi, da se zaradi večjega dobička ne bodo kolikor mogoče povikševale obresti. Postavodajalstvo je odpravilo in omejilo oderuštvo, zdaj more nekoliko dalje segati in ljudem pripomoči, da bodo po ceni dobivali potreben denar. Po 5, 6 ali 6 1/2 odstotne obresti so za kmeta previsoke, zato naj se hranilnice tako prestrojijo, da bode kmečkim posestnikom mogoče proti majhnim odstotkom posojila dobivati na svoja posestva. Dotlej so se z Lienbacherjem strinjali poslanci raznoterih strank in dežel, sklep njegov pa je segal predaleč, in so poslušalci z glavami odmajevali v znamenje, da poslednjih njegovih nazorov ne odobravajo. Lienbacher je namreč priporočal, da naj se občinam, ki so osnovale svoje hranilnice, ne prepušča njih oskrbovanje, zlasti ne gospodarenje z rezervnim zakladom, ki ga dostikrat obračajo v strankarske namene, ampak da naj se izroča vladnim komisarjem. Kaj pa, ako bi bil vladni komisar tudi strankar? Lienbacher si tega vprašanja ni stavil, ker mu kot zastarelemu birokratu ne gré v glavo, da bi bilo kaj takega mogoče, zato pa tudi ni povedal, kako bi bilo v tem slučaju ravnati, da bi se ptuje premoženje ne obračalo v napačne namene. Konečno je bil sprejet njegov predlog, da naj se ta reč v pretres izroči posebnemu odseku 24 udov. Izmed slovenskih poslancev bodeta v ta odsek izbrana novi poslanec notranjski dr. Ferjančič in štajarski poslanec Mihael Vošnjak, ki se je že v štajarskem deželnem zboru mnogo pečal z hranilnicami.

Jezikovno vprašanje.

V četrtek pred shodom državnega zbora pretresali so kolovodje nemških klubov, kako se bode manjšina obnašala med letošnjim zborovanjem. Glavno skrb bodo menda obračali na jezikovno vprašanje, kakor se je pokazalo že v prvi seji. Ko je namreč Lienbacher izgovoril, oglasil se je dr. Magg in je spominjaje na razmere v českem deželnem zboru povdarjal nujno potrebo rešiti jezi-

kovno vprašanje. Vprašal je toraj načelnika jezikovnega odseka, grofa Hohenwarta, hoče li skoraj sklicati jezikovni odsek in nanj vplivati, da bode rešil svojo nalogo?

Grof Hohenwart je odgovarjal, da do zdaj tega odseka ni mogel sklicati, ker mnogo udov njegovih še ni na Dunaji, mnogi pa imajo v drugih odsekih dokaj nujnih opravil. Sklicati ga bode pa sedaj in nikakor ne dvomi, da bi se odsek ne hotel lotiti svoje težavne naloge. Nikakor pa ne more biti porok za to, da bi se reč tako naglo rešila, kakor nekteri želé, ker se ne more kar na mah prestriči splošnja razprava o tako važnem predmetu, s katerim se že 20 let pečajo vsi parlamentarni zastopi. Komur je v resnici mar za to, da bi se ugodno rešil Scharschmidov predlog, naj toraj tako zeló ne sili. Živahni dobroklici so po teh besedah Hohenwartovih glasno naznanjali, da se večina državnega zbora v tej zadevi strinja s svojim voditeljem.

Vprašanje Maggovo je bilo dostojno, vsaj v svoji vnanji obliki, ki pa Knotzu in tovarišem njegovim ni bilo všeč. Oni najrajši z gorjačo mahajo okoli sebe. Brez take zabave je za nje pusto in dolgočasno v zbornici. Zato so precej v prvi seji pokazali, da so se v zbornico povrnili enako surovi in neotesani, kakor so jo bili zapustili, in da se v zadnjih treh mesecih niso nič vnesli. Izročili so namreč zbornici interpelacijo, v kateri vprašajo, kako se z ustanovnimi zakoni sklada, da se je na českem občinam, društvom in časnikom prepovedalo pritrjevati predlogu viteza Schmerlinga gledé Pražakovega ukaza zaradi jezikovnih zadev pri sodnijah. Interpelacija je polna surovosti, natolcevanj in psok na vlado in zlasti na českega cesarskega namestnika, kateremu očita, da prevračuje pravo, da silo dela pravici itd. Predsednik grof Clam je prav imel, ko je vprašalec z veliko nevoljo opominjal, da se v interpelaciji nahajajo osebni napadi in trditve, ki bi jih nobeden govornik ne smel govoriti v zbornici.

LISTEK.

Noviodunum in okolica njegova.

(Spisal Jernej Pečnik.)

II.

Da je mogoče tako zbirko vkup spraviti, je pač potreba nevtrudljive delavnosti, skrbne pozornosti in posebnega veselja do tega dela. Kaj se mora prestati le sitnosti in nagajivosti od ljudi, kako se mora človek večkrat s hudobijo boriti! Meseca maja 1884 me je sam Bog varoval, da me ni hudoben človek z nožem prebodel. Zaletel se je namreč v mé, kar niti slutil nisem. Na srečo sem skočil na stran. Storil je to, ker sem ga iz službe zapodil, vidoč, da mi je grobe poškodoval. Po napadu sem še le zvedel, da je bil eigan, zaradi tatvine že več zaprt nego prost. Drugokrat me pride nek drug hudobnež z ojstrim orodjem iskat, in se grozi, da, če bi me dobil, bi mi precej glavo odsekal. Kljub tolikošnjim sitnostim in nevarnostim se pa vendar-le nisem dela zbal, temveč sem prehodil in preiskal vso deželo od konca do kraja; marsikje sem našel mnogo lepega in zanimivega.

Gledé na to prosil sem slavni deželni zbor 400 goldinarjev podpore, kar sem pri tolikošnjem

trudu tudi pošteno zaslužil. Tudi v oziru na to, da sem muzej tako obogatel, bi se mi bila smela dati, kajti muzej je dobival od mene vse brezplačno. Ko je moja prošnja prišla v obravnavo, nasvetovalo se mi je 200 goldinarjev podpore, ob enem vročila se je pa prošnja finančnemu odseku. Ondi pa je eden gospodov rekel, da ne zaslužim nobene podpore, ker najlepše in najboljše starine drugam prodajam in le slabše muzeju prepuščam. To je bil vzrok, da so mi dovolili le 100 goldinarjev z opombo, da moram vse, kar bom našel, brez izjeme, le muzeju izročiti.

Tega pač ni bilo treba, kajti vso svojo skrb obračal sem vedno le na to, da je vse muzej dobil, in sicer ne le, kar sem sam izkopal, temveč sem tudi še tisto pokupil, kar so drugi našli in muzeju poklonil. Razvidno je iz tega, da sem imel dostikrat občutljivo škodo. Lahko veliko prič navedem, koliko da so mi tujei za to ali za ono starino ponujali! Marsikaj bi bil lahko drago prodal, pa nisem, ker se mi je gledé dane besede tako postopanje nepošteno zdelo. Tudi sem vestno skrbel, da sem še tisto muzeju pridobil, kar so drugi našli. Tako sem bil meseca junija 1886 na Vačah. Kar berem v „Slovenca“, da so v Škocijanu našli bogat rimski grob. Takoj sem se odpravil na deset ur dolgo pot, da grob kupim za muzej. Našel sem ondi jako lepo

ohranjene starine in zlat prstan. Drugokrat zvem, da so našli kmetje na Terpineu blizo Mirne več železnega orodja. Takoj sem šel tjakaj, da kupim najdenino za muzej. Pri Boštanju našli so bronasto sekuro. Takoj sem bil zopet ondi, jo kupim in dam muzeju. Jaz sem jo plačal, dobil nisem za njo nič. Meseca oktobra najde kmet pri oranji lep miljski kamen. Le moji hitrosti se je bilo zahvaliti, da se je kamen nepoškodovan za muzej pridobil. Veliko sitnosti sem imel pri tem poslu, tudi mnogo stroškov, katerih niti povrnjenih nisem dobil. Drug tak kamen skopal sem sam, na kar sem najel voz, da sem ga spravil v Videm na kolodvor za Ljubljanski muzej. Vse stroške sem moral sam plačati, kamen je že zdavnej v muzeju vzdian, jaz pa stroškov še danes nimam povrnjenih. Meseca novembra m. l. našli smo na Drnovem jako lepe starine. Imeniten gospod z Dunaja mi je pisal, če bi na Drnovem kaj našel, naj mu le pošljem, mi bo dobro plačal. Da bi pa vse starine doma ostale, poslal sem vse v Ljubljano za mnogo manjšo ceno, kakor bi jo bil na Dunaju za nje potegnil. In kaj imam za vse to? Nič kot obrekovanje, da boljše reči iz dežele pošiljam, slabše pa v Ljubljano odajam, ter se mi je vsled tega jako pičila in krvavo zaslužena nagrada odmerila.

Ob tričetrti na tri predsednik sejo sklene in prihodno napové za torek 1. februarija.

Ker se je v zbornici sprožilo jezikovno vprašanje, pač ni čuda, da glasno odmeva tudi po časnikih. „N. W. Tagblatt“ med drugim naznanja, da je ravnokar izšla neka brošura, v kateri nemški konservativci priporočajo osnovo samostojne konservativne stranke. Dotična knjižica objavlja večidel članke raznih časnikov, ktere je menda pisal poslanec Lienbacher. V predgovoru zahteva pisatelj, da naj se snujejo politične stranke v razloček od narodnih strank, ter pravi: „Kdor se zaveže z narodnimi nasprotniki in poslednjim s tem pomaga k zmagi v narodnem boju s svojimi lastnimi rojaki, nevolji svojega naroda ne bo ušel, pa si tudi spoštovanja svojih nasprotnikov ne bo pridobil. In če nenaravna zaradi višjih korist sklenjena zveza teh korist ne pospešuje, jo mora sploh vse obsojati.“ „Tagblattu“ so te besede jako po volji, se ve da se boji, da se nihče za nje zmenil ne bo. In v tem, mislimo, prav sodi. Ako Lienbacher in nemški liberalci konservativnim Nemcem, ki se stanovitno drže večine državnega zbora, žugajo, da jih bo zadela nevolja nemškega naroda, kako morejo v tistem hipu od vseh nenemških poslancev tirjati, da naj izdajo svojo narodnost? Ali mar Slovan svojega naroda ne sme in ne more tako ljubiti, kakor Nемец? Ali je narodna izdaja samo takrat pregrešna in zaničljiva, kadar zadeva nemški rod, hvalevredna pa in morda celo zaslužna, kadar ji zapade kak narod slovanski? Po teh načelih se samostalna konservativna stranka nikdar ne bo osnovala. Tiste pravice in tisto spoštovanje, ki ga nemški konservativci zahtevajo za svoj jezik in za svoj rod, zahtevajo v enaki meri tudi slovanski zastopniki za svojega, in ako hoče Lienbacher konservativno stranko osnovati na tej podlagi, da bi nemški rod zapovedoval nad vsemi drugimi narodi, naj si išče zaveznikov med levičarji, ki so v tej zadevi z njim prav enakega mnenja. Je li pa tako tlačenje nenemških narodov res konservativno, je li katoliško, to je se vé da drugo vprašanje, ktereга menda nihče ne more potrditi, kdor vé, da so bili binkoštni praznik od sv. Duha samega za enakopravne proglašeni vsi jeziki, in da pred Bogom ni razločka med Judom ali Grkom ali Rimljanom; prava konservativna stranka spoštuje pravice vsakterega naroda in drugim ne privoščiči, kar si sama sebi ne želi. Kadar bodo razni narodi deležni svojih pravic, se bode na tej podlagi polagoma osnovala konservativna stranka, tako pa, kakor si jo mislita „Lienbacher“ in „N. W. Tagblatt“, nikdar ne.

Politični pregled.

V Ljubljani, 31. januarija.

Notranje dežele.

Na Dunaji je ravnokar izšla brošurica, ki je prav za prav ponatis tistih člankov v „Oesterr. Reichsbote“, o katerih smo v minulem poletju večkrat govorili, da namreč nekdo kliče *konservativne Nemce* skupaj pod svoj lasten prapor, kjer želi ustanoviti nemško konservativno stranko. Govorilo se je, da je tistim člankom menda Lienbacher oče, kajti temu Nemcu je največ na tem ležeče, da bi razdvojil konservativne Nemce in Slovane. Vseh skupaj je tistih člankov menda osem, ter obsegajo: I. Potrebo ustanovitve konservativne stranke. II. Tri temeljite napake sedanje desnice v državnem zboru, kjer se Slovani dolže, da se hočejo na račun svojih zaveznikov Nemcev okoristiti. III. članek obsega razpravo o „željah in „volji“. IV. ima pa program nemško-konservativcev. V. „Edinost“. VI. „Grenak sad nenaravne politične zveze.“ „Nenaravne zveze“ Lienbacher misli zveze nemških konservativcev s Slovani, mi bi pa rajši tisto zvezo za nenaravno smatrali, v kateri je bil Lienbacher nekaj časa z desničarji in sploh z avtonomisti. VII. članek peča se z „borbo o carini na petrolej“. VIII. „Pokrajinski katolicizem.“ Za nameček je pa še „Strankarski teorizem in narodni fanatizem“, kateri članek pa ni prišel v „Oesterr. Reichsbote“ na svitlo, temveč se Lienbacher v brošurici opravičuje, zakaj da je iz večine k manjšini prestopil. Ko bi bil mož pač že poprej to storil!

Schönerer, oziroma nemški klub, se pripravlja zopet *po židih* udrihniti. Sostavil je namreč petico, ktero bode tudi nemški klub podpisal in jo bo potem Schönerer državnemu zboru predložil. Ondi zahteva, da naj bi se inostranskim židom naselovanje v Avstrijo strogo prepovedalo. To bo Schönererju izvestno vsak odobral, kdor žide in njih značaj pozná. Kjer se žid naseli, ondí se kmetu kmalo trava vsuši ter mu prav tako malo raste,

kakor ondí, kjer jo je potepalo turško kopito. Kdor tega ne veruje, se lahko v Galiciji prepriča, ki je že skoraj popolnoma židovska lastnina postala. Tako gré sedaj z naglimi koraki na Ogerskem, sploh povsod, kjer se žid stalno naseli.

O *Lienbacherju* se govori, da bo menda zopet v Liechtensteinov klub vstopil. Gotovega o tem seveda se še nič ne vé, pač pa politikarji to sklepajo iz Lienbacherjeve brošurice, o kateri na tem mestu govorimo in pa iz Liechtensteinovega govora, ki ga je nedavno v štajarskem deželnem zboru imel. Naj bo že tako ali tako, toliko se lahko reče, da Liechtensteinov klub s takim muhalnikom, kakor je Lienbacher ne bo prav nič pridobil. Kaj mu bo le pomagalo, če bo ud kluba, če bo pa v vseh načelnih vprašanjih s klubovimi nasprotniki glasoval, kar je mož do sedaj dosledno delal.

Ogerski Srbi, zlasti neodvisna stranka namerava meseca aprila sklicati strankarski shod, na katerem se bo določil jeden skupen program za bodočnost. Sostaviti ga mislijo na podlagi prejšnjih treh programov, ki so jih določili v Velikem Bečkereku, v Rumi in v Zagrebu. V novem programu določili bodo tudi, kako da jim bo v bodoče postopati vladi nasproti, zlasti o volitvah. Kje da bo shod, še ni določeno, najbrž bo v Zagrebu ali pa kje v Sremu.

Vnanje države.

O *mednarodni konferenci*, ki se bo to spomlad v Carigradu sošla, pisali smo nedavno, da ista ni le prazna govorica, ampak da se prav resnobno na njo dela. S tem pa, se vé, da ni rečeno, da je konferenca že gotova, lahko se še v poslednjem trenutku vse razbije; kajti politike Rusije nihče kmalo ne spregleda, še manj pa je mogoče, kaj o njej le za teden dni stalnega povedati. In vendar je Rusija tisto glavno kolo, ki vse druge premika (vsaj v tej reči) in ki največ na to dela, da bi se konferenca sošla. Samo po sebi se ume, da poročniki s prvega ne bodo drugega posla imeli, kakor le pridno opazovati, kako se bo Turčija nasproti bolgarskem vprašanju obnašala. Prvo vreme v tem smislu bo naznanovala bolgarska deputacija, ki se bo danes ali jutri na visoki porti oglasila. Od bolgarsko-turških razprav bode odvisno, na katero stran namreč da se bo konferenca nagnila, oziroma v katerem smislu da bo pričela svoje obravnave. Marsikaj se bo sprejelo, marsikaj tudi zavrglo. Tako n. pr. se bode zavrgla menda saj gotovo Cankova spomenica. Tista je, kakor je našim čitateljem že znano, namreč taka, da je celó visoka porta sama ni mogla odobravati in če bi se sprejela, bi se tudi samostojnost Bolgarske v tistem trenutku zadušila. Turčija je navadno ravnala, kakor jo je kmalo ta, kmalo druga velesila vodila; včasih je bil na krmilu v Carigradu angležki, včasih ruski, včasih francoski ali kateri drugi poslanec. Sedaj pa kaže še precej veliko politične zrelosti, ktere bi se skoraj ne bili pri njej nadjali. To se vé, da Turčija sama ne bo še rešila bolgarskega vprašanja, kakor tudi Rusija ne. Prvi korak bodo morali ravno Bolgari sami storiti in se v resnici tudi že nanj pripravljajo. Vsaj rekli so, da bi sedanji vladarji takoj odstopili, kakor hitro bi Rusija opustila kandidaturu neljubega jim Mingrelea. Kakor je v soboto telegram sporočal, je Rusija to storila. To je bil toraj na rešitev bolgarskega vprašanja prvi korak; drugega bodo storili v Sofiji s tem, da se sedanji regentje prostovoljno odpovedó, tretjega in vse nadaljne pa zastopniki velesil v Carigradu.

Različnost nazorov v zunanji politiki je bila, ki je *Churchilla iz Salisburyjevega kabineta* venkaj tirala, kar je mož sedaj sam priznal. To sicer ni nič novega, kajti takoj ob njegovem izstopu poročali so listi, da se v zunanji politiki s Salisburyjem nista vjemala; gotovega pa vendarle nihče ni vedel. Sedaj pa Churchill sam o tem piše, da se je zato pri Salisburyju poslovil, ker ima sedanji prvi minister tako čudno politiko, ki je bila njegovi dostikrat kar naravnost nasprotna. Churchill trdi, da če bo Salisbury v pričetni smeri nadaljeval, bo prej ali kasneje prav izvestno Angležko v boj zamotal z to ali z ono evropsko velesilo. Velike svote, ktere je Salisbury v najnovejšem času za armado in mornarico izdal, pričajo mu to zadosti jasno. Churchill pa vendar ni mogel nikdar odobravati, da bi se Angležka prav na tak način oboroževala, kakor to delajo druge velesile, kar Churchill jako nevarno-hazardno igro imenuje. Pa tudi na drug način so se državni denarji upravljali, da ga je sree bolelo. Salisbury zopet svoje nazore o zunanji politiki tako opravičuje, da je položaj, v katerem je dandanes Angležka, silno kočljiv in da se že lahko danes ali jutri v krvav boj zaplete, in zato se je pa treba pripraviti. Kdo ima prav? Rekli bi, da oba. Vsak namreč iz svojega stališča.

Samopridna *politika Angležka* ni srečna, če ne dela zdražbe in kovarstva, zdaj tu zdaj tam. Prejšnji čas — in tega še ni tako dolgo — kovala je spletke med Avstrijo in Rusom, sedaj je pa jela med Francozi in Nemci ogenj zdražbe podpihivati. Novica, ktero so „Daily News“ prinesle, da je namreč Bismark v Parizu jako odločno zahteval pojasnil, kaj pomenijo zgradbe barak ob francoski meji, je menda kar na lepem zlagana! Gledé tiskanih laži na Angležkem niti toliko niso vestni, kakor pri nas. Vsaka je dobra, samo če je vzburljiva.

Izdajica cesarja M a k s a v M e h i k i, polkovni

Miguel Lopez, je umrl. Lopez je bil cesarjev osebni ljubljenec in je imel v tisti osodepolni noči meseca aprila v samostanu La Cruz stražo, kjer je cesar stanoval. Z zapovednikom republikanskih vojakov, generalom Escobedom, sta se bila pogodila, da je Lopez tisto noč proti jutru republikancem vrata v mesto odprl. Cesarja niso vjeli v njegovi spalnici, temveč je ušel z mnogimi svojimi častniki, pa so ga kmalo od vseh strani obkolili in vjeli prav na tistem mestu, kjer so ga potem 19. junija 1867 vstrelili. Krvav denar, ki ga je Lopez za cesarja potegnil, je znašal 36.005 pez. (nekako 86.400 gold.) Lopez ni bil nikdar vesel judeževoga plačila in ga je tudi prav kmalo zgubil. Ob enem zgubil je pa tudi vse spoštovanje. Vse se ga je ogibalo, vse ga je zaničevalo. Vidóč, da mu v Kveretari ni več živeti, umaknil se je v notranje kraje, kjer, kakor se pripoveduje, je noč in dan obžaloval svoj čin.

Izvirni dopisi.

Iz Rašice nad Gameljni, 30. jan. Strašen je pri nas nocojšen večer, ker imamo ubijalca med seboj. Zgodila se je pa stvar tako. Naši fantje in možje so se predvčeranjem vračali iz Mengša, kamor so bili šli k popisovanju v črno vojsko. Gredé skoz Dobeno kličejo pri neki hiši na „korajžo“. Iz hiše priletita dva fanta z orožjem jih podit. Boj se začne. Jeden Raščanov udari z babico, ktero je nosil seboj, Dobenca, Blaževoga Naceta, tako silno po glavi, da nezaveden obleži. Danes je izdihnil dušo. — Oj vojščaki črni, varujte se, da ne spravite kje vsled pijače ktereга na oni svet med armado črnega!

Iz Ribnice na Štajarskem, 28. januarija. Bralno društvo je prvi občni zbor z velikim veseljem in občeno navdušenostjo prav sijajno obhajalo 23. t. m. v lepo okrašeni sobi g. Filipa Strajher-ja. Že v soboto večer je močen strel donel po hribih vesele Ribnice, ter napovedoval prevažen dan ustanovitvenja bralnega društva. Od poludne v nedeljo do hladnega večera in še pozno v noč je odmeval strela glas na griču Kuhelnikovem, kjer je vihrala lepa slovenska zastava in je pozdravljala mile brate Slovence, ki so prišli čestitat bralnemu društvu. Prvi se pripeljajo Vuhrečani s svojim velečast. gosp. župnikom, ki je bil glavni govornik; za temi narodnjaki iz Lehna in nekteri od sv. Antona. Po večernicah se pripelje še domači velečast. g. župnik s svojim g. kaplanom in za njima je še prišlo blizo 100 faranov s svojim županom vred, ki so prej dali čast Bogu v cerkvi, a potem pa veselje domovini, kar je prav lepo in vse hvale vredno. Vsi se zberejo pred hišo, kjer je stal lepo okrašen slavolok z napisom: „Bog živi Slovence!“ O polu štirih zavrira godba cesarsko pesem in veseli „Naprej“ v znamenje, da se zborovanje prične.

Predsednik g. F. Strajher pozdravi veseli zbor vrlih Slovencev s prijaznim nagovorom. Njemu sledi g. župnik Vuhreški, ki je kaj lepo razvijal blagi namen bralnega društva, namreč: buditi ljubezen do domovine in braniti resnice sv. vere kot Slovenci in kristijani. Poldrugo uro je trajal jako mikaven, podučljiv in navdušen govor, ki je bil s „slava“-klici odobran.

Mile, prepričavne in navdušene besede so segale globoko v narodna in verna srca, ter bodo gotovo zlahten sad rodile, saj so vsi na koncu govora enoglasno obljubili zvestobo veri, domovini in presvitlemu cesarju. Trikratna „slava!“ je zadonela presvitlemu cesarju, domovini in bralnemu društvu. Živahno in veselo ploskanje je odmevalo, ko je blagi govornik stopil z odra.

Po programu se je potem volil odbor, ki ima 9 udov, med katerimi je gosp. F. Strajher predsednik, g. Luka Drzečnik namestnik, g. Miklavec tajnik in g. Kavčič namestnik itd., vsi vrli in goreči narodnjaki.

Preč. gosp. glavni govornik nagovori odbor z jednatimi besedami, ter mu priporoča skrbeti po očetovsko, da se društvo širi in deluje za koristi ljubih Slovencev. „Bodemo delovali krepko in pošteno“, je bil odgovor. Po prebranih pravilih se je prav mnogo udov vpisalo v društvo, ktero bode od dné do dné — gotovo se tega nadejamo — naraščalo v naš blagor.

Konečno se je izrekla presrečna zahvala vrlim branilcem naših svetinj; godba je zavrivala cesarsko pesem in — „Naprej zastava slave“.

Predsednik sklene zborovanje s presrečno zahvalo za jako mnogoštevilno vdeležbo ter si želi enake drugokrat.

Pri veselici, ki je sledila, so se vsestranske napitnice glasile po treh natlačenih sobah v občno veselje in navdušenost. Do vrhunca je priklopelo veselje, ko so Rošani prišli s svojimi pevci pozdravljat mladega brateca v Ribnici, „bralno društvo“.

Sv. Lenart v slovenskih Goricah, 30. januarja. (Lep spomin.) Preteklo leto je doletela Jareninsko dekanijo bitka nesreča. Zgubila je v dveh dnevih dva svojih izvrstnih duhovnikov. Jarenina blagega svojega dekana, preč. g. Josipa Čučeka, in sveti Jakob svojega ljubega župnika in duhovnega svetovaleca, preč. g. Franca Repa. Da bi se vsled tega uradno poslovanje ne pretrgalo, imenovali so Njih Excelenca mil. g. knezoškof preč. gosp. kanonika in dekana, J. Tuteka, za oskrbnika sosedne osirotene dekanije, ki so s tem postali v drugič od sv. Lenarta ondi administrator. Dasiravno imajo g. kanonik v svoji župniji in dekaniji obilno dela, so vendar vkljub svoji starosti iz globokega spoštovanja in pokorščine do Njih Excelence sprejeli oskrbovanje Jareninske dekanije, katero so opravljali z največjo marljivostjo in potrpežljivostjo od 22. junija do 1. decembra lanskega leta.

Da administratura dekanije ni kaj lahkega, bo vsak pritrtil, ki je le kedaj imel priložnost se o tem prepričati. Posebno pa ni bila administratura Jareninska prijetna, ko je imela dve župniji ob enem prazni.

V tem času je tudi vsakoletno cerkveno obiskovanje od strani gg. dekanov v imenu mil. g. knezoškofa navadno, zatorej so morali g. kanonik ne le svojo, ampak tudi sosedno jako prostorno dekanijo od župnije do župnije obiskovati. Ker so v sosedni dekaniji vsak dan dve župniji obiskali, je bilo to vendar preveč za njihovo starost ter so se vsled preobremenosti po dokončani vizitaciji celó bolani povrnili na dom. Vsi smo si bili v skrbi zavoljo njihove bolezni, ali ljubi Bog jim je v kratkem polajšal ter povrnil poprejšnje zdravje, tako, da so še svojo dekanijo bili zamogli obiskovati. In ko sta bila nova gg. župnika za Jarenino in sv. Jakob imenovana, so bili zopet pripravljeni ne le vsakega pojedinega gospoda ljudem predstaviti, ampak prevzeli so še pri predstavi obeh slovesno pridigo. Drugi dan izročevali so vsakemu gospodu zopet farne reči.

Zato pa tudi visoko cenijo in čislajo duhovniki Jareninske dekanije našega g. kanonika. Ne le da so se jim po časniku za njih trud javno iskreno zahvalili, ampak so jim letos k novemu letu poslali lepo podobo v zlatem okviru v spomin. Med slovenskimi barvami se blišči na modro-rudečem pajčolanu: P. T. Georgius Tutek. Na to sledi z velikimi zlatimi črkami sledeči napis: Plurimum Reverende Domine, Illustrissime Canonice! Potem se glasi zahvala v izbranih latinskih besedah, kakor sledi:

Ex sincers cordo ac eximia veneratione clericus decanatus Jaringensis Vobis gratias quam maximas eloquitur, pro Vestra benignitate ac diverso labore in administratione hujus decanatus a 22. Junii usque ad 1. Dec. 1886. Benevolentiam tam excellentem atque scientiam in hoc officio nobis praestitistis.

Honorabile Vestrum nomen in cordibus nostris semper manebit. Deus benignissimus Vobis tribuat omnem coelestem ac terrestrem benedictionem et conservet Vos in sua gratia in nostrum omnium laetitiam, gaudiumque perpetuum! Na to sledijo podpisi najstarejših duhovnikov Jareninske dekanije. Vse to je kaj okusno izvršil učitelj g. Kleinovšek iz Jarenine. Bog daj, da bi se želje v spominku izražene tudi spolnovale še mnogo mnogo let!

Iz Gradca, 30. januarja. (Podpiralna zaloga. — Akademična podružnica sv. Cirila in Metoda. — Vreme. — Parniki.) Ljubi „Slovenec!“ Dasi te jako marljivo prebiram, najdem le redko kedaj kako poročilo iz našega najnemškejšega mesta. Človek bi mislil, da so tukajšnji nemški velikani kar na vrat na nos vse tu bivajoče Slovence pogoltnili, ker ni od zadnjih nobenega glasu slišati. Da pa temu ni tako, hočem ti dokazati s tem, da ti pišem par vrstic o našem slovenskem kretanji.

Ravnokar izdala je „podpiralna zaloga slovenskih vseučilišnikov“ svoje šesto letno poročilo, iz kojega naj posnamem sledeče podatke: Glavnica povečala se je v preteklem letu od 5900 na 6200 gl., toraj za 300 gl., kaj lepa svota, ako pomislimo, da se društvo tako vrlo malo podpira. Letni dohodki znašali so 881 gl. 16 kr., stroški pa 585 gl. 31 kr., med katerimi se je večji del porabil v podporo vse-

učilišnikov, namreč 347 gl. Ako primerjamo stroške z dohodki, razvidno je takoj, da ostane v gotovini 295 gold. 85 kr. Pri tem ne moremo si kaj, da ne bi omenili s hvaležnim srcem vsaj glavnih podpornikov. Darovali so: Visoki deželni zbor kranjski 200 gl., štajarski 150 gold., nadalje slovenski posojilnici v Ljutomeru in Mariboru, prva 80 gold., druga 50 gold. Ranjki dr. Globočnik spomnil se je še na svoji smrtni postelji tega prepotrebne in za slovenski narod prekoristnega društva, ter mu volil v svoji oporoki 50 gold. Tudi mil. gosp. knezoškof Ljubljanski dr. Jakob Missia, ki vedno in povsod velikodušno podpirajo kar je dobrega in koristnega, poslali so preteklo leto 30 gl., ter dali s tem vsem drugim rodoljubom slovenskim najlepši izgled, kako je treba z dejanjem delati za svoj narod; kajti prazne fraze: „mladina, naš up, naša nada, naš spas!“ in tako in enako ne pomagajo nič boremu slovenskemu dijaku, ki mora v tujem mestu, daleč od ljubega doma, ogrevajoč se pri mrzli peči glodati suhe skorje. Tudi več drugih gospodov spomnilo se je našega zavoda, a izreči moramo, da jih je večina iz Štirske. Ti pa Kranjska in Primorska?

Da pa društvo more spolnovati svoj namen, zahvaliti se je v prvi vrsti njegovemu predsedniku veleučnemu vseučilišnemu profesorju, g. dr. Greg. Kreku, občeznanemu narodnjaku, ki ga ne podpira le materijelno, temveč mu žrtvuje mnogo lepega časa in truda. Udanost in hvaležnost vseh podpiranih dijakov in posredno tudi slovenskega naroda je njemu kakor tudi ostalim dobrotnikom gotova!

Znano je, da se je lani tu ustanovila akademična podružnica sv. Cirila in Metoda. Dobro poznajoč razmere slovenskega velikošolca nismo iz početka pričakovali, da bo mogla podružnica toliko uspešno delovati, kakor je pokazala, odposlavši lani 62 gold., letos pa že 40 gold. glavni družbi v Ljubljano — najlepši dokaz, da slovenski dijak svoji ljubljani domovini v korist daruje vse, kolikor je v njegovih skromnih močeh ter da so mu svete zlate besede:

„Dolžan ni samo, kar veleva mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

Kakor čujemo izza kulis, namerava podružnica prirediti spomladi velik koncert; o tem hočem Vam, kader kaj natančnejšega izvem, poročati, ako Vam bo drago.*)

Nekaj dni imamo tu najkrasnejše pomladansko vreme, za katero nas bi Vi, v megleni Ljubljani, pač kaj lahko zavidali. Sneg je skoro do malega izkopnel, a tudi ledene plošče, ki so plavale po Muri, zginile so popolnoma. Mesto njih pa bodo s prvim majem — kakor čitam — začeli pljuti jadrni parniki. Tudi napredek! Gradčan.

Domače novice.

(Pogrebno društvo Marijine bratovščine) imelo je včeraj dopoludne ob 10. uri v mestni zbornici svoj redni občni zbor, o katerem prinesemo nadrobneje sporočilo prihodnjic.

(Umrli je) včeraj zvečer ob 7. uri proš nemškega reda, kn.-šk. duhovni svetnik in župnik v Metliki, prečast. g. Daniel Terček.

(Dva domoljuba.) Te dni so dotične gosposke izplačale svoti po 100 gl., ki sta ji „Družbi sv. Cirila in Metoda“ testamentarično volila: umrla zasebnica v Radoljici, Magdalena Golob, in pokojni Ljubljanski meščan, Ivan Rozman. — Ljubiteljema svoje domovine tudi še nad njunima preranima grobovoma ohranimo mil spomin.

(Mrtvega našli) so v soboto zjutraj tukaj dobro znanega meščana in mesarja g. Jakoba Počivalnika, očeta Ljubljanskega mestnega odbornika g. Ivana Počivalnika. Pogreb je bil včeraj, dne 30. t. m. popoldne ob 5. uri. Star je bil ranjki 66 let.

(Policija) poprašuje po sledečih osebah: Jakob Malnerič, rekrut, okraja Černomaljskega; Ant. Kern, mizar, iz Metlike zaradi goljufije; Josip Živic iz Sežanskega okraja zaradi tatvine; Marija Virt iz Brezovice pri Mokronogu zaradi tatvine; Miha Vrabič iz Teharjev zaradi poboja; Ivan Derganc, rekrut, iz Metlike; denarničarica Jos. Bolha iz Ljubljane je na sumu zaradi doprinešene tatvine. Dalje bi policija rada zvedela, kje so: Franc Humer iz Kamnika, Peter Skala iz

*) Gotovo vselej. Prosimo.

Vred.

St. Vida pri Ljubljani, Josip Božjak iz Podkrajca, Ant. Vodopivec iz Pervačine, Gabriel Fassotti iz Bregane pri Kostanjevici in Jos. Starha iz Metlike.

(„Die wohlhobl. Landesfürstl. Hauptstadt Laibach“), se imenuje knjiga, katero je izdal v začetku drugega polletja 1886 profesor I. Verhovec v nemškem jeziku. Knjiga šteje 211 strani ter velja nevezana 1 gl. Tiskana je pri Blazniku. Dobiva se pri izdajatelju g. prof. Ivanu Verhovcu v Rudolfovem. Knjiga je prav zanimiva, zlasti za mlajše bralce. Zvedo tu marsikaj, kar prej najbrž niso vedeli. Tako n. pr. o vtrjenji mesta, o raznih vratih, kar se je pred 40—50 leti še precej pomnilo, a sedaj popolnoma pozabilo. Potem o jezuitih in njih delavnosti, o kapucinih, o smoduikovih stolpih na Gradu, o mestni hiši (rotovžu), semenišči itd. V kratkem: „Človek knjigo čita in prečita ter jo le še rad v roke vzame, ker mu marsikaj razjasni. Cena ni prevelika. Nevoljno iz rok dejal menda je drugi ne bo, kakor le kak „nikolzadovoljnež“, kteremu sploh ni nikoli vstreči.

(„Lurška božja pot“), po svojem dnevniku popisal romar dr. Ivan Križanič. Ponatis iz „Slov. Gospodarja“ v Mariboru 1886. Lastna založba. Tisk tiskarne sv. Cirila. Mala osmerka, 60 strani; na zadnjih štirih straneh je slovenska pesem o lurški Materi božji, iz nemškega prestavljena od č. g. Al. Haubenreicha. — Isti preč. g. pisatelj, ki nam podaja po družbi sv. Mohorja svojo z veliko marljivostjo sestavljeno cerkveno zgodovino, in ki je predlanskem objavil pristrčno knjižico o lurški Materi božji, o čudežih, ki so se pri marabijelski pečini godili, je popisoval v lanskem „Gospodarju“ svoje romanje v slavni Lurd na Francoskem. Ljudstvo se je za ono popisovanje živo zanimalo; za to je pa prečastiti gospod pisatelj prav storil, da je oskrbel tudi ponatis onih božjepotnih črtic. Prvokrat se je natisnilo 700 knjižic, ki so že vse razprodane. Sedaj se tiska drugo nespremenjeno izdanje. Došlo je na ta drugi natis že dosti naročil. A razširila se je po neki neljubi pomoti napačna vest, da stane knjižica 50 krajcarjev. Knjižica velja samo 20 (dvajset) krajcarjev, in dohaja naročnikom poštuine prosta. Naročnina naj se pošilja po poštnih nakaznicah preč. g. pisatelju.

(Cesarjevič Rudolf) je s svojim svakom, princem Filipom Koburškim, že zopet v naši sosesčini. Bavita se v Opatiji. Dolgo se pa ne bodeta mudila, k večjemu dva ali tri dni.

(Palačo) avstrijsko-planinskega rudarskega društva v Celovcu kupila je država in se bo ondi namestila c. kr. deželna vlada Koroška s svojimi uradi.

Telegrami.

Berolin, 31. jan. Zarad izvežbanja z novo puško sklicanih je 72.000 rezervistov vžo 8. februarja k vojaškim vajam. Dne 21. februarja se bodo le-ti odpustili in pridejo drugi na vrsto.

Belfast, 31. jan. Sinoči se je hudo mirkalil. Mnogobrojna množica metala je kamenje in streljala z revolverji na redarje. Redarji so tudi streljali in so blizo 50 oseb ranili.

Pristrčna zahvala

slav. katoliškemu podpornemu društvu!

Včeraj prejeta, pristrčno pisana in okusno opravljena adresa, s katero mi slavno društvo k petindvajseti obletnici mojega škofovskega posvečenja čestita, me je jako razveselila. Slavno društvo naj prejme za ta blagosrčni spomin mojo najtoplejšo zahvalo, pa tudi moje zagotovljenje, da če sem v teku let od onega dne, ko je bila mojim rokam izročena pastirska palica, lepe in meni iz toliko obzirov priljubljene Lavantinske škofije, kaj storiti zamogel za škofijo, za katoliško cerkev in za vernike, za odrasle kakor za otroke: mi služil v posebno veselje in tolažbo to, kar sem storiti zamogel za ustanovljenje in za vzdržanje zavoda šolskih sester in njihove slovenske šole za dekleta v Celji.

Slavno društvo mi želi, da učakam še tudi petdesetletni jubilej mojega škofovskega posvečenja.

To se sicer zamore komaj zgoditi, kajti Bog je že po naravi moje postavil človeški starosti, ki se prestopiti ne dajo.

Bodi vendar temu kakorkoli. Tega sme biti slavno društvo uverjeno: katerokoli število let mi je od Boga še odločeno, vselej bom rad in po moči podpiral težnje katoliškega podprnega društva, trdno zaupajoč, da ostane društvo tudi zanaprej zvesto svojemu imenu, — toraj zares katoliško po mišljenju, po pogovorjenju in po dejanju.

Božji blagoslov bodi vsak čas nad slavnim društvom in nad posamnimi družbeniki!

V Mariboru dne 19. januarja 1887.

Jakob Maksimilijan,
knezo-škof Lavantinski.

Poziv.

Podpisani odbor prevzel je nalogo, izročeno mu po privatnem dogovoru med goriškimi rojaki, da bo nabiral radodarne doneske za spomenik in ustanovo prerano umrlega slovenskega pisatelja **Franca Erjavca**. Vedoč, da to svojo nalogo more uspešno rešiti le s požrtvovalnem sodelovanjem vseh rodoljubov in častilcev ranjkega narodnega buditelja in najodličnejšega pisatelja slovenskega, obrača se do Vas kot rojaka in spoštovalca kulturnega dela z vljudno prošnjo, da bi po svojih okoliščinah pripomogli v blagi namen z radodarnimi doneski in z vsestranskim pospeševanjem tega nabiranja v pristopnih krogih. Vsakojaki, tudi najmanjši doneski potrdijo se javnim potom, ter se porabijo v določeni namen, namreč za nagrobni spomenik in za ustanovo, ki bo služila v prvi vrsti sirotama, kateri je zapustil narodu in prosveti prezgodaj umrli pisatelj. Bodimo hvaležni možu, ki je posvetil vеди in napredku svoj čas, svoje nenaadne zmožnosti, svojo moč in svoje življenje. Nabrane darove s svojim doneskom vred blagovolite poslati upravništvu „Soče“ ali podpisane odboru, ki se nadeja, da pričujoča prošnja ne bo brezuspešna, temveč da narod pokaže s splošno vdeležitvijo in znano radodarnostjo, da zna ceniti zasluge buditelja svojega in delavca na slovstvenem polju, ter da mu je hvaležen za duševne dobrote, od njega prejete.

V Gorici, 24. januarija 1887.

Ivan Berbuč, načelnik; Julij pl. Kleinmayr, tajnik; dr. A. Gregorčič, denarničar; S. Gregorčič, dr. A. Lesjak, odbornika.

Umrli so:

28. jan. Friderik Petrič, sin izdelovalca orgel, 6 mes., sv. Petra nasip št. 65, vsled vodenice v glavi. — Marjana Jurman, mizarjeva hči, 2½ leta, Strmi pot št. 4, katar v črevesu.

V bolnišnici:

27. jan. Andrej Strauss, gostac, 70 let, Marasmus senilis.
28. jan. Avgust Strukel, krojač, 48 let, jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
29.	7. u. zjut.	750-23	— 9-2	brezv.	megla	0 00
	2. u. pop.	749-47	— 2-0	sl. zap.	jasno	
	9. u. zveč.	749-55	— 6-1	sl. zap.	„	
30.	7. u. zjut.	749-27	— 10-0	brezv.	megla	0-00
	2. u. pop.	742-05	— 3-0	sl. zap.	jasno	
	9. u. zveč.	747-73	— 6-6	„	„	

V soboto in nedeljo zjutraj megla, popoldne jasno, zvečer zarija. Srednja temperatura obeh dni — 5-8° C. in — 6-5° C., za 4-5° in 6-5° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

31. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	80 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	98 „ „
Akcije avstr.-ogerske banke	861 „ „
Kreditne akcije	275 „ 70 „
London	127 „ 60 „
Srebro	— „ „
Francoski napoleond.	10 „ 08½ „
Ces. cekini	6 „ „
Nemške marke	62 „ 57½ „

Tržne cene

dné 29. januarija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 96	Špeh povojen, kgr.	— 68
Rež,	4 87	Surovo maslo,	— 90
Ječmen,	4 22	Jajce, jedno	— 3
Oves,	2 76	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4 06	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso,	4 71	Telečje „	— 54
Koruza,	5 04	Svinjsko „	— 52
Krompir,	2 85	Koštrunovo „	— 34
Leča,	11 —	Pišanec „	— 50
Grah,	8 —	Golob „	— 20
Fižol,	10 —	Seno, 100 kgr.	— 2 85
Maslo, kgr.	1 —	Slama, „	— 2 85
Mast,	— 64	Drva trda, 4 mtr.	6 50
Špeh svež,	— 60	„ mehka, „	4 10

Po nižjani ceni.

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal

IVAN BELEC,

župnik.

Cena knjigi je znižana od 25 kr. na 20 kr., po pošti 5 kr. več; kdor jih vzame deset skupaj, dobi najjsto brezplačno. — Knjiga obsega 9 pól v osmerki.

„Katoliška tiskarna“

v Ljubljani
Valcazorjev trg šte. 5.

Izdajatelj in odgovorni treditnik Josip Jerič.

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova izdaja

„**Molitve,**
katere naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah sveta po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadanđelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 gl.

Katoliška bukvarna

(32)

v Ljubljani,
stolni trg šte. 6.

Prave garantirane

voščene sveče

in

voščene zavitke

priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni (12)

Oroslav Dolenc,

svečar v Ljubljani.

Za inštruktorja

ponuja se izvrsten, pa reven četrtošolec. — Blagohotne ponudbe sprejema uredništvo „Slovenca“.

„Missa ss. Cordis Jesu,“

ktero je za možki zbor četvero glasno postavil ter prečast. gospodu Matiji Erjave-u, dekanu vipavskemu, poklonil Janez Pogačnik (organist v Vipavi).

Dobiva se pri skladatelju in v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (10)

Trgovina

s špecerijami, moko in doželnimi pridelki v dobrem stanu in na dobrem glasu v prijaznem mestu na Dolenjskem oddaja se zarad nakupa večje trgovine za 2000 gold. Posebno ugodna je za začetnike. Obstanek je zagotovljen. Ponudbe sprejema upravništvo „Slovenčev“. (3)

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašič vsak dan ob 1½7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1½5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek sredo, petek in soboto ob 1½5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1½5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Vožnji red c. kr. priv. južne železnice.

Z Dunaja v Trst.

Postaje	Jadri vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Dunaj	7-— zvečer	7-00 zjutraj	8-50 zvečer	1-20 popold.	—
Mürzzuschlag	10-29	10-20	2-5 po noči	5-25	5-55 zjutraj
Gradec	12-28 po noči	12-55 popold.	6-— zjutraj	9-20 zvečer	10-50 dopold.
Maribor	1-49	2-27	8-20	11-30 po noči	2-32 popold.
Pragarsko	2-16	—	9-—	12-10	3-35
Celje	3-15	3-53	10-30 dopold.	1-45	6-— zjutraj
Laški Trg	—	4-9	10-46	2-4	6-23
Zidani Most	3-51 zjutraj	4-44	11-40	2-45	7-11 zvečer
Litija	—	5-29	12-33	3-43	8-32
Ljubljana	5-12	6-14 zvečer	1-29 popold.	5-40 zjutraj	10-20
Postojna	6-30	7-55	3-37	7-50	1-58 po noči
Št. Peter	6-52	8-19	4-8	8-22	2-48
Divača	7-19	8-53	4-46	9-2	3-59
Nabrežina	8-16	9-39	5-54	10-14 dopold.	5-40 zjutraj
Trst	8-42	10-5	6-30 zvečer	10-50	6-30

Iz Trsta na Dunaj.

Postaje	Jadri vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Trst	8-30 zvečer	7-— zjutraj	10-— dopold.	6-30 zvečer	7-10 zvečer
Nabrežina	9-19	7-32	10-51	7-17	8-44
Divača	10-3	8-27	11-56	8-31	11-5
Št. Peter	10-33	9-3	12-56 popold.	9-25	12-34 po noči
Postojna	10-51	9-24 dopold.	1-21	9-51	1-16
Ljubljana	12-7 po noči	10-52	3-7	12-20 po noči	5-— zjutraj
Litija	—	11-31	3-57	1-15	6-17
Zidani Most	1-24	12-40 popold.	4-59	2-22	7-50
Laški Trg	—	1-3	5-22	2-47	8-25
Celje	1-59 po noči	1-20	5-42	3-8	8-54 dopold.
Pragarsko	3-2	—	7-13 zvečer	5-— zjutraj	11-15
Maribor	3-29	2-50	7-58	5-55	12-30 popold.
Gradec	4-55 zjutraj	4-25	10-25	8-20	4-35
Mürzzuschlag	6-54	6-54 zvečer	1-47 po noči	11-47 dopold.	9-35 zv. Prih.
Dunaj	10-—	10-00	6-— zjutraj	4-— popold.	—

Druge železnične zveze na Slovenskem.

Št. Peter—Reka.

Št. Peter	zjutraj	zjutraj	popold.	zvečer
Reka	7-5	9-15	4-20	9-40
		dopold.	zvečer	po noči
	8-49	11-17	6-18	11-42
Reka	zjutraj	dopold.	popold.	zvečer
Št. Peter	5-45	10-25	5-25	8-15
		popoldne	zvečer	
	8-8	12-32	7-50	10-16

Zidani Most—Zagreb.

Zidani most	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer
Zagreb	4-5	4-40	12-50	5-15
	Dohod	6-51	9-30	4-23
				8-00
Zagreb	zjutraj	popoldne	zvečer	zvečer
Zidani Most	8-25	1-33	8-01	10-28
		dopoldne		
	10-59	4-21	12-33	1-4

Pragersko—Kaniža.

Pragersko	zjutraj	zjutraj	zvečer
Kaniža	3-35	9-35	8-10
		popoldne	
	Dohod	6-17	1-15
Kaniža	zjutraj	zjutraj	zvečer
Pragersko	2-45	11-20	5-20
		popoldne	
	Dohod	6-12	1-28

Maribor—Celovec.

Maribor	dopold.	popold.
Celovec	9-15	3-5
	popold.	zvečer
	Dohod	1-52
Celovec	zjutraj	zjutraj
Maribor	1-55	8-—
	zvečer	popoldne
	Dohod	6-—

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.